

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

VED
THORA AURELIA DAVIDSEN^S
BAARE

KØBENHAVN

1919

I HJEMMET
DEN 5 APRIL

ET FARVEL

AF

LIS JACOBSEN

Moster Mary har bedt mig bringe Moster Thora et Farvel her ved hendes Baare, inden hun drager bort, drager bort for sidste Gang fra det Hus, hvor hun er født, hvor hun har levet sin Barndom og Ungdom, hvor hun som moden Kvinde har øvet sin store velsignelsesrige Gerning, og hvor hun nu gammel af Aar, men ung af Sind er sovet ind i den lange Søvn, fra hvilken hun aldrig vender tilbage til os.

Da Moster Sara for faa Aar siden hvilte her paa samme Sted, fortalte Dr. Schornstein, i det Farvel han bragte hende fra os, at hun, kort før hun døde, havde sagt til ham: „Naar jeg gaar bort, da tal ved Afskeden endelig ikke om mig selv, men tal om alle dem, der har været gode mod mig: mine Søstre, min Broder, mine Slægtninge og Venner, mine trofaste Medarbejdere. De véd selv, hvor gode de alle, alle har været imod mig. Bring da hver af dem min hjerteligste Tak.“ Det er saa betegnende for Mostrene, at skønt det næsten altid har været dem, som har givet, saa har de *følt* det, som om det var dem, der skulde sige Tak. Det har været deres store Lykke: givende har de modtaget.

Jeg læste igaar et Digt om en uheldig dansk Konge, et Guds Stedbarn paa Jorden. I ni Aar var han Konge i Danmark, og i de ni Aar blev Rugen ikke moden paa Markerne. Sulten raadede i Slot som i Hytte. Hvad godt han ønskede

vendtes til Forbandelse. Og hans Sjæl blev kold og bitter, og hans Mund blev tavs. Men en Helligaften, da der endog fattedes Mad paa Kongens Bord, rejste han sig og kvædede en Klagesang. Han sagde deri:

Aldrig blev muntre Yngling til tavsere Mand.

Faa har vel levet, som fødtes til ringere Glæde.

Dem som jeg vilde det bedst, fik jeg mest til at græde.

Og han bad Gud tage sit Liv.

Mit Sind var fyldt af Tanken om Moster Thora; og paa Baggrund af dette Digt, der skildrede Ulykkemennesket, saa' jeg dobbelt levende, dobbelt klart *hendes* Liv, hvis hele Gerning blev til Velsignelse. Har Moster Thora ikke i bugnende Hæs kørt Kornet i Lade! Har hun ikke høstet syv Fold, hvor hun saaede. Jeg tænker ikke særlig paa, hvordan hun og Moster Sara har udvidet den gamle Forretning, som de tog i Arv fra Morfar og Mormor, saa den voxede Aar for Aar. Sligt har ogsaa andre gjort. Jeg tænker paa alle de Mennesker, Mostrene i Aarenes Løb kom i Forbindelse med, hvordan de knyttede dem til sig, tog dem ind i deres Kærlighed, hvordan Vennekredsen omkring Mostrene er voxet i Styrke, i Inderlighed — Aar for Aar. Alle der kendte Moster Thora blev jo hendes Venner — det var virkelig som i et Eventyr: fra de fine Prinsesser paa Kongens Slot til de fattige Smaapiger i Feriekolonierne. Hun gav med rund Haand, hvor der var Nød, men hun gav ogsaa, hvor der ikke var Nød, gav det, som er mere værd end Sølv og Guld: hun gav sig selv — sit lysende Smil, sit store varme Hjerte. Ja, et Lykkemenneske var hun, hun saaede Kærlighed og hun høstede Glæde.

Derfor havde hun vel ogsaa god Grund til — som Moster Sara — at sige Tak til alle os, som hun har givet sine Gaver. Men Moster Thora behøvede ikke at bede nogen anden om

at bringe sin Tak; hun bragte den selv. Hun var i sit Liv et betydeligt Menneske, sjælden ved sin altomfattende Godhed —, men i Døden blev hun ophøjet, stor. Jeg viger ikke tilbage for at sige, at det for dem, der saa' hende og talte med hende i disse sidste Uger, da Døden havde mærket hende, trods Sorgen blev en skøn og herlig Oplevelse. Ingen kan være i Tvivl om, at hun havde ønsket at virke endnu i mange Aar — hun var jo med hele sin Sjæl opfyldt af de Foretagender hun ledede eller medvirkede i — men da hun blev klar over, at Livet for hende var slut, da lød der ingen Klage fra hendes Mund, intet Træk i hendes Aasyn røbede Smerte eller blot Sorg. Frygtløs, modig, ja munter til sin sidste Stund, gik hun Døden imøde. Hun havde Sjælsstyrke til fuldtvidende om, hvad der forestod, at tage Afsked med Livet, at sige Farvel og Tak til de Mennesker, hun elskede, og som hun skulde skilles fra. En Ven af mig mindede mig, da jeg talte om Moster Thora, om nogle Ord af den berømte franske Prædikant Bossuet. De lyder: „Hun mødte Døden med Smil, som hun havde mødt Menneskene. Hendes store Hjerte følte hverken Harm eller Bitterhed overfor den. Hun søgte heller ikke at trodse den i Stolt-hed, taknemmelig som hun var for at kunne se den i Øjnene uden Ængstelse, at kunne modtage den med Fred.“ Er det ikke som skrevet om Moster Thora! Ingen, der oplevede hendes sidste Uger med hende, vil nogensinde glemme hendes Sjæls Storhed.

Men nu var hendes Kræfter opbrugt. I Onsdags Morges drog hun det sidste Aandedræt. Om lidt skal vi bære hende herfra — og om faa Dage vil hendes Legeme blive Aske.

Tænkte De ikke, da De før gik op ad den med grønne Planter smykkede Trappe: ad denne Trappe skal *hun* i Aften bæres ned, bæres bort fra sit Hjem, sine Søskendes Hjem,

sine Forældres Hjem — bæres bort, som de fleste af dem er baaret bort før hende.

Men, Moster Thora, selv om Dit Legeme føres bort, vil Dit Minde blive her. Vi vil værne og hæge om det — alle, alle. Vi vil slutte os sammen om Moster Mary og søge — hver saa godt vi formaar — at bevare den Gerning og det Hjem, som Morfar og Mormor har lagt Grunden til, og som Du og Dine Søkende har bygget videre paa; og det er vort Haab og vor Tro, at i Mindet om Din Kærlighed skal det lykkes.

Saa Farvel Moster Thora. Farvel fra Moster Mary, som nu staar alene tilbage af jer Søstre, Farvel fra Morbror Meyer, som i Dag har sendt os en Hilsen fra Hull og bedt os sige Dig en Tak ved Din Baare, Farvel fra Far, Farvel fra Inger, Farvel fra Grete og Karen, Farvel fra alle Dine Medarbejdere, Farvel fra alle Husets Venner, Farvel Moster Thora fra mig selv. — Farvel og Tak fra alle os, der har elsket Dig.

I KREMATORIET

DEN 8 APRIL

MINDEORD

AF

MARCUS RUBIN

Mange af dem, der er her tilstede, husker vist den sidste Sætning i Jacobsens Niels Lyhne: saa døde han Døden, den vanskelige Død. — Ja for den er vel vanskelig? Skønt ingen af os levende véd det jo, og ingen af vore døde er kommet tilbage og har fortalt os noget derom. I hvert Fald synes Døden tidt at være den ønskede Hvile for det døds-trætte Legeme, eller den endelige Lindring for Sorg, Bekymring og Savn, eller Hjertets Fred for den nagende Utryghed overfor det Uvejr, der med kortest Varsel kan komme op og sende os sine rammende Lyn, eller den naturlige Afslutning paa det endte Dagværk, eller, for den troende, Timen for Gensynet med de forudgangne, Fuldbyrnelsen af Troens Forjættelser.

Vi, der stod Thora Davidsen nær, og som var hos hende i de sidste Dage, vi kan ved hendes Baare, saa langt menneskelig Indsigt rækker, ikke vidne andet, end at for hende syntes Døden ikke vanskelig. Hun følte, at Døden nærmede sig, og hun ordnede alt roligt, fordelte sine mange Gøremaal imellem de forskellige af Slægt og Venner, som hun mente var egnede til at overtage dem, og gav enhver sit Farvel. Jeg talte med hende kort før Bevidstheden forlod hende, hendes Ansigt bar Dødens Mærke, men det venlige Smil, det venlige Ord og Haandtrykket var ikke den døendes, men den levendes, der

havde gjort op med sig selv, at den lange Hviles Tid var inde. Det var saa underligt, og dog, for mig, der nu i fyrretyve Aar har set Liv og Død i denne Slægt, var det, om end saare gribende, dog forstaaeligt.

Ude paa Vestre Mosaisk Kirkegaard hviler min Hustru, Thora Davidsens Søster; hun døde for ti Aar siden, og paa Stenen over hendes Grav er indridset et Vers, hvis første Linjer jeg har formet saaledes:

Du har levet med Glæde og virkede aarle og silde,
uden Sky dog for Døden med Ro i dens fredlyste Havn —

Jeg tror, man kunde sætte disse Linjer som Motto for hele denne Søskendekres. De, som er døde, har levet med Glæde, har arbejdet ihærdigt, trofast, energisk, har gjerne villet leve videre, fordi ydre Forhold og eget Sind bragte Lys over deres Liv —, men Døden ængstedes de ikke for, de tog den roligt og resigneret som det uomgængelige, der paa et givet Tidspunkt berøver ethvert Menneske Haandens og Aandens Kraft og Pladsen ved Livets Bord.

Det er nu mere end halvtreds Aar siden, at min Hustrus og hendes Søstres Far, min Svigerfader, afgik ved Døden. Jeg har som Barn set ham, men jeg har aldrig talt med ham. Saa-meget hørte jeg imidlertid om ham dengang, og jeg har faaet det ofte bestyrket, at hans Liv var helliget hans Arbejde — han begyndte med intet og som en velstillet Mand døde han — og hans Tro. Han var vistnok noget af en sær Mand, saare fordringsløs og Manden, der langt op i Aarene tilhørte Frederik VI's Tid, men han var tillige en god Mand, gav ikke let smaa Penge ud, men store, hvor han formaaede det og han fandt dem vel anvendte. Da han døde i 1866, sad hans Enke med 7 Børn, deriblandt 5 Pigebørn i Alderen 7 til 17 Aar.

To af Stadens mest ansete Mænd var Eksekutorer og vilde have, at Enken skulde likvidere Forretningen; hun kunde da efter Tidens og hendes egne Krav til Livet være paa den sikre Side og opdrage sine Børn, ikke rigeligt, men passende. Hun fulgte imidlertid ikke dette Raad, til de to ansete Mænds Forundring, næsten Forargelse. Hun, der iøvrigt var meget konservativ af Anskuelse, foregreb her en senere Tids Ide og Ideal. Mine 5 Pigebørn, sagde hun, skal ikke opdrages til at sidde og vente paa en Mand, men til Arbejde. Jeg har en Forretning, og i den skal de efterhaanden træde ind. Og saaledes skete det. De unge Piger blev ikke, efter Datidens Art, broderende og kagespisende Skønjomfruer. Nej, de blev Butiksjomfruer —; det var vist ikke saa fint dengang, men de gjorde det fint. De kendte ikke til Snobberi, ikke til Hovmod, ikke til Underdanighed, de kendte til Flid, til Arbejde, og saaledes fortsattes med Moder og Døtre Sal. Davidsens Forretning.

Min Svigermoder styrede sit Hus og sin Forretning med Myndighed og Dygtighed. Børnene lærte, hvad de i gode Skoler og med gode Lærere i Hjemmet kunde lære. De kom tidligt ud at rejse, og ved deres Moders Død i 1885 arvede de Forretningen.

Og saa arvede de Traditionen: et gammeljødisk Hus, men uden overspændt Ortodoksi, med en Art grundtvigiansk Jødedom; deres Bønner har de altid læst paa Dansk. Et Hus, hvor Velgørenheden ikke var en Pligt, men en Selvfølge, et patriarkalsk Hus og egentlig stadig fra Frederik VI's Tid, aabent for mange Gæster, for Slægt efter Slægt, men med to, til stor Fest tre Retter, og altid en ledig Stol til en ny Gæst, ventet eller uventet, ja en ledig Seng ogsaa — Hjerterum, Husrum!

I det Hus blev Thora Davidsen født, i det levede hun, og i det Hus, i det selvsamme, hvor hun blev født og har levet,

døde hun. Jeg véd ikke, hvorledes det forholdt sig med hendes Tro, jeg véd ikke, om hun selv vidste det. Hun var ikke metafysisk anlagt. Hendes Tro var hendes Fædres Tro, og havde andre en anden, saa var det ogsaa godt; det var hende intet Skælnemærke. Hun havde saameget at gøre med Livet, at hun næppe tog sig megen Lejlighed til at sysle med de første og sidste Ting. Hendes Religion var vist det, som man, med Urette nedsættende, kalder Vanereligion; for hende var den nok til at leve og dø paa.

Jeg har naturligvis hørt adskillige Prækener i mit Liv, men husker kun faa. En enkelt mindes jeg dog tydeligt fra mine Drengenaar. Den holdtes en Forsoningsfestaften af den forlængst afdøde Overrabbiner, Dr. A. A. Wolff, og Tanken i Prækenen — henvendt til de tilstedeværende, altsaa kirkesøgende Mænd og Kvinder, Voksne og Børn — var den, at det er godt nok at være from, at ville være Himlen til Glæde, men det er bedst at begynde med at være god og brav her paa Jorden, ikke blot til Helligaften, men søgnedags. Jacobsstigen naaer til Himlen, men den har sit Fæste paa Jorden. Da jeg mange Aar efter første Gang hørte det Ord „charity begins at home“, faldt den Præken mig ind, thi noget af Tanken er fælles.

Nu maa dette ikke forstaas, som om Thora Davidsen eller hendes Søstre har været velgørende for ad den Vej at naa Himlen. De har aldrig holdt den Art af Bogholderi. De har med deres meget omtalte Velgørenhed — altfor meget omtalt, efter deres Følelse — aldrig ment, at der var noget at berømme eller belønne dem for, hverken her eller hisset. De har handlet ud fra en medfødt Sjælsgodhed og ud fra en Altruisme, en Kærlighed til Medmennesker, der har hørt til deres Natur, og som har gjort enhver anden Handlemaade unaturlig for dem.

Paa samme Maade maa forstaas Vennesælheden, det lyse, det ligelige Væsen, dets Hygge og Varme, Glæden ved Livet og Lysten til at glæde andre — altsammen Vuggegaver.

Men naturligvis véd jeg ikke, om min Svigerinde har haft Livsskuffelser og Fristelser at overvinde og har sejret. Personlig tror jeg, det i hvert Fald kun i ringe Grad har været Tilfældet, men jeg véd det jo, som sagt, ikke. Ikke heller vil jeg sige, at der ikke til den ene Side har været menneskelige Fejl og Skrøbeligheder — vist har de været der —, til den anden Side har været Veje at gaa og at undgaa, hvor vi ikke kan andet end tillægge hende Fortjenesten for, at hun har valgt de rette. Hendes gode Natur er hjulpet af de gode ydre Forhold og gode Eksempler, og alt dette har hun, gennem sin Vilje, sin Selvudvikling, nyttet til at føre hvad der paahvilede hende saa vidt, som hun har gjort det, og udrette saameget, som vi er hende taknemmelige for.

Før Thora i Lørdags Aftes kørtes fra Hjemmet, sagdes der hende Farvel fra dette, og om faa Øjeblikke vil der blive bragt hende en sidste Hilsen fra Medarbejdere og fra den kvindelige Handelsstand, som hun hørte til, og som hun ofrede en saa stor Del af sit Liv og sin Interesse. Men forinden jeg slutter, vil jeg dog, Thora, endnu en Gang bringe Dig en Tak fra Dine Søskende. Fra Din Broder, som fra Frankrig lige er naaet hertil, og som trods sit mangeaarige Ophold i Udlandet altid har haft sit Hjerte og sine kæreste Timer her i Familie-kredsen. Ak, hvor den er svundet ind! Med dybt Vemod mindes han Fortiden, og hans Tanker vil stedse med inderlig Tak knytte sig til det gamle Hjem.

En Tak fra Mary, nu den sidste af de fem Søstre. Atter og atter har hun i disse Dage spurgt sig, om noget er forsømt, der kunde

have tjent til Bedring eller til Lindring under den sidste Sygdom. Nej, Mary, Du har gjort alt, hvad menneskeligt gøres kunde. Og naar Du saa videre sysler med, at Du og Thora ikke altid saa' Tingene under samme Synsvinkel, da er igen dette menneskelige Kaar. Af to Slags Materialer gøres Menneskene, i overvejende Mængde af det, som danner Nullerne, der kun bliver til noget ved Hjælp af Enerne foran, i langt ringere Mængde af det, som skaber Enerne. I Søstre har aldrig været mærkværdige og har aldrig forlangt at være det, og dog har I netop været noget for sig ved i al Jævnhed at være hele Mennesker, været Enere. Under Sygdom og Sorg har I gjort alt for hinanden, hvad I formaaede, og snarere skal man undres over, at I, i nært Samliv, har holdt Forældrehjemmet med dets Traditioner sammen gennem Aar og Aarsnese, end at paa hint eller dette Punkt hver har været af sin Mening. Men desuden, enige var I jo i de enkle Krav til Livet for eget Vedkommende, i Trangen til med aabne Hjerter at have aabne Døre baade for nærmere og fjernere staaende, i Kærligheden.

Tak, Thora, fra mine Børn, som Du har staaet saa inderligt nær, og fra mig, som Du har været saa god en Søster, saa kær en Ven.

En Søster —, ja, det har Du været for saa mange. Under den Rædsel, der nu snart i et Femaar er gaaet over Europa, og som endnu ikke synes at ville faa Ende, har der været Brug for de Tusinder Søstre, opofrende og barmhjertige. Jeg tror, at til den egentlig barmhjertige Søsters Arbejde havde Du ikke haft Kræfter. Men Livet har jo ogsaa Brug for andre Søstre, for dem, der uden det særlige Navn og den særlige Dragt gaar gennem Livet og med udstrakte Hænder til begge Sider og et lyst Smil giver Støtte, giver Hjælp og giver Op-

muntring og Glæde, hvor de færdes. At tilhøre denne Søsterorden har været den Lykke, der var Dig beskaaret.

Faa Dage før Du døde, sagde Du til mig, let henkastet, netop for ikke at gøre Øjeblikket og Ordene tungere end nødvendigt: en af os skal jo dø først, men hvis det bliver mig, og Du siger nogle Ord om mig, saa sig blot, at jeg saa gjerne har villet gøre andre lidt godt, ikke andet.

Nuvel, saa vil jeg kun sige dette: Livet er vanskeligt, men saavidt vi kan skønne, maa vi ønske at kunne leve Livet, som Du har levet, Døden er vanskelig, men efter hvad der har syntes os, maa vi ønske at kunne dø Døden, som Du er død. Og dette være da Thora Davidsens Eftermæle: hun vilde det gode!

EN TAK FRA PERSONALET

VED

THORA BURCHARTH

Vore Hjerter ere saa fulde af Kærlighed og Taknemlighed til Frk. Thora, at jeg synes, Ord blive saa fattige og smaa, naar de skal udtrykke vor Tak til hende: en Tak for alle de gode Aar hun gav os, en Tak for alt det, hun, med sit store kærlige Hjerte, menneskelig set lærte os.

Saa længe vi lever, vil vi huske Frk. Thora; vi vil huske hendes store Arbejdsglæde, vi vil huske hendes utrættelige Energi, vi vil huske hendes Glæde, huske hendes skønne Smil, naar hun gjorde det godt for Andre, — og vi vil huske de tusinde Smaa-træk, der Gang paa Gang og Dag efter Dag viste os, hvor nær vi, der havde den Lykke at være hendes daglige Hjælper, stod hendes Hjerte.

Der vil længe være en stor tom Plads, dèr hvor Frk. Thora har virket, men det er vort inderlige Haab, at det maa forundes os, saalænge Forretningen bestaar, at kunne føre den videre i den Aand Frk. Thora lærte os, derigennem siger vi vor uforglemmelige Chef og Dem, kære Frk. Mary, vor dybeste, vor inderligste Tak.

EN TAK FRA DEN KVINDelige HANDELSSTAND

VED

ANNA EMILIE CHRISTENSEN

Naar det Øjeblik kommer, da man skal sige det sidste Farvel til et Menneske, der har staaet ens Hjerter nær, da er det godt, naar man har noget at takke for; og vi, der er samlede her i Dag for at sige Thora Davidsen det sidste Farvel, har ganske sikkert allesammen noget at takke for.

Tak for den megen Glæde hun har bragt til hver enkelt af os, som hun ved sit hjertevindende Smil og sin Hjertensgodhed bragte Glæde til alle dem, hun kom i Berøring med. Og Tak for den Glæde, vi maaske til Gengæld har faaet Lov at bringe ind i hendes Liv. For ingen var saa taknemlig for den mindste Smule Venlighed, der vistes hende, som netop Thora Davidsen, hun, der selv havde saa meget, og selv gav saa meget.

Naar jeg i Dag staar her og skal sige hende Tak fra den kvindelige Handelsstand, og da særlig fra „Kvindernes Handels- og Kontoristforening“, hvis Formand hun jo var, og som skylder hende den varmeste Tak for tyve Aars trofast Arbejde, saa staar jeg som Talsmand for den Stand, der i første Række havde hendes Hjerter og hendes Interesse, netop fordi hun havde det, som desværre saa mange af os savner: Standsfølelse. Hun følte sig stolt og glad over at tilhøre den kvindelige Handelsstand, som den har kunnet føle sig stolt og glad over at kunne tælle hende indenfor sine Rækker.

Denne hendes Kærlighed til og Interesse for Standen gav sig jo i Aarenes Løb mange og synlige Udslag, og utallige er de Ting — store og smaa —, som vi kan pege paa og sige: det og det gav hun os.

Først og fremmest rejste hun sig et varigt Minde med det dejlige Feriehjem „Nebs Mølle“, som hun skabte for os, og som skabtes næsten udelukkende ved hendes Energi, ved hendes Arbejde og ved hendes utrættelige Kærlighed til Sagen.

„Nebs Mølle“ var da ogsaa til hendes sidste Time hendes Hjertebarn.

Og det var alle Dage et Solens, Lysets og Glædens Hjem, hvis bedste Solstraale Thora Davidsen selv var, fordi hun, naar hun kom derned, var den glædeste blandt de glade og den yngste blandt de unge. Dernede vajede Dannebrog til Ære for hende, naar hun kom; naar hun kørte op for Indgangen, straaede hendes Ansigt, og hun omfattede hver enkelt af Feriehjemmets Gæster med den varmeste Interesse.

Dernede har nu Sorgen for første Gang holdt sit Indtog, og dernede vajer Dannebrog i Dag for sidste Gang til Ære for hende, — men i Dag vajer Flaget paa halv Stang.

Men trods „Nebs Mølle“ og de mange andre Gaver, hun har skænket os, tror jeg, jeg tør sige, at det, man ikke direkte kan pege paa, for den enkelte har været det mest værdifulde, hun har efterladt os, nemlig: det, hun lærte os. Vi har kunnet lære af Thora Davidsens Liv, hvis vi har villet. Vi har kunnet lære af hendes Flid og hendes Pligtfølelse, af hendes Standsfølelse, af hendes Energi og hendes Udholdenhed, af hendes Nøjsomhed og hendes Beskedenhed, af hendes Omtanke og hendes Omhu for andre Mennesker, af hendes varme og kærlige Hjerte, men først og sidst af hendes Arbejdsglæde.

Hvor har hun ikke indprentet os ved alle Lejligheder, hvilken

Glæde og hvilken Velsignelse Arbejdet er for Mennesker, og ikke alene det at arbejde for sig selv, men ogsaa det at arbejde for at kunne glæde andre.

Derfor er der nu — hvor vi synes, det er saa usigelig svært at sige Farvel til et Menneske, der var til saa megen Glæde og saa megen Velsignelse for andre Mennesker — alligevel en Trøst i dette, at hun fik Lov til at gaa bort midt i sit Arbejde, saaledes at hun til sine sidste Dage kun kendte Arbejdets Glæde.

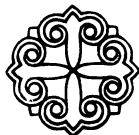
Saalænge danske Kvinder færdes indenfor dansk Handel, vil Thora Davidsens Liv og hele Færd staa som et lysende Eksempel værd at følge; og det Menneske, der har levet sit Liv paa en saadan Maade, at hun har været et straalende og lysende Eksempel for den opvoksende Slægt, det Menneske har ikke levet sit Liv forgæves.

Saalænge hun levede, har vi aldrig rigtig kunnet takke hende, fordi hun altid unddrog sig Taknemlighed; men den danske Handelsstands Kvinder bøjer sig i Dag ved Thora Davidsens Kiste i den dybeste Ærbødighed og den dybeste Taknemlighed med Tak for, hvad hun gav os, med Tak for, hvad hun var for os, men først og sidst med Tak for, hvad hun lærte os.

Ære være hendes Minde!

H. H. THIELES BOGTRYKKERI. KØBENHAVN

VED AFSLØRINGEN
AF
MINDETAVLEN
PAA „NEBS MØLLE“
FOR
FRØKEN THORA A. DAVIDSEN
DEN 12. OKTOBER 1919

FØR AFSLØRINGEN.

Mel.: Hr. Peder kasted' Runer.

Forsamlet her om Frøken Thoras Minde,
Hvis Plads iblandt os fyldes ingensinde,
I Ærefrygt vi rejser
I Dag en Mindesten
Til kærlig Ihukommelse
Og Tak fra hver og en.
Selv du tav,
Men din Gerning taler;
Sundheds Roser
Paa Kind du maler
Dag for Dag.

Du selv et varigt Minde her dig satte,
Som Tusinder i Tidens Løb vil skatte;
Men denne Sten vil tale,
Naar vi er under Muld,
Og ingen mere husker den,
Hvis Hjerte var som Guld.
Bort du gik,
Men din Gerning mægter
Bud at bringe
Til fjerne Slægter
Om dit Værk.

EFTER AFSLØRINGEN.

Mel.: Om Glæder end betegned'.

Af alt hvad du har skænket
Din Stand paa Land og By,
Var Hjemmet her dig kærest --
Bag disse Mures Ly
Du gladest var blandt glade,
Værtinde selv og Gæst ---
Dit lyse Smil forvandlede'
Hver Dag til Søndagsfest.
Som du tog os i Favn,
Skal denne Sten bevare
Til evig Tid dit Navn.

Johan Ullstad
København